

Sygn. akt I C 487/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 listopada 2020 r. w G. sprawy z powództwa J. S. przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 18.800 zł (piętnaście tysięcy osiemset złotych);

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 1.085,10 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt pięć złotych dziesięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1.763,88 zł (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. pozostałymi nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża ostatecznie Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gdyni.

Sygn. akt I C 487/18

UZASADNIENIE

STAN FAKTYCZNY

W dniu 22 maja 2015 r. około godziny 10:25 w G. na skrzyżowaniu ul. (...) doszło do nieustąpienia pierwszeństwa przez pojazd V. (nr rej. (...), kierowany przez E. S.) prawidłowo poruszającego drogą z pierwszeństwem przejazdu (ul. (...)) pojazdowi Solaris (nr rej. (...), pojazd komunikacji miejskiej). Na skutek gwałtownego hamowania pojazdu Solaris J. S. (pasażerka tego autobusu) wypadła ze swojego miejsca siedzącego uderzając głową o podłogę i słupek. Winę za spowodowanie wypadku ponosiła wyłącznie E. S.. Pojazd przez nią kierowany był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. V. (...) w W..

Okoliczności bezsporne

W wyniku wypadku doszło u powódki do urazu aparatu więzadłowo-mięśniowego okolicy kręgosłupa szyjnego, skutkującego zespołem bólowym, ze znacznym nasileniem w okresie pierwszych 6 tygodni i ustąpieniem po 3-6 miesiącach. Poszkodowana w całym okresie leczenia po wypadku była samodzielna w zakresie samoobsługi i nie wymagała opieki osób trzecich. Obecnie leczenie jest zakończone, a rokowanie na przyszłość dobre. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego miały w czasie wypadku charakter współistniejący, choć wypadek przyczynił się do powiększenia dyskopatii w tym obszarze, skutkując koniecznością leczenia operacyjnego w marcu 2016 r. Leczenie to pozostało bez znaczącego wpływu na ruchomość kręgosłupa szyjnego.

Dowód: opinia biegłego neurochirurga, k. 173-175

Nie stwierdza się żadnego negatywnego wpływu przedmiotowego wypadku na zmysł słuchu u powódki.

Dowód: opinia biegłego otolaryngologa, k. 144, 166

Wypadek w zakresie krótkoterminowych konsekwencji wywołał u powódki stres o wysokim nasileniu (do kilkunastu tygodni). Konstrukt osobowościowy powódki predysponuje ją do reakcji psychosomatycznych oraz agrawacji objawów i trudności zachowania dystansu do zdarzenia z maja 2015 r.

Dowód: opinia psychologiczna, k. 249-258

Powódka w trakcie wypadku doznała też zewnętrznych obrażeń ciała (na skutek upadku, w tym krwotok z nosa), które były szczególnie bolesne w pierwszych dobach po wypadku. Wówczas powódka czuła się bardzo źle, cierpiała.

Dowód: zeznania powódki

zeznania A. S.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił dobrowolnie powódce zadośćuczynienie w kwocie 1.200 zł.

Okoliczność bezsporna

OCENA DOWODÓW

Zeznania świadka A. S. i powódki są niewiarygodne w części dotyczącej przypisywania związku przyczynowego pomiędzy przedmiotowym wypadkiem a pogorszeniem słuchu poszkodowanej oraz rzekomym wywołaniem przez wypadek cukrzycy. Nie znajdują żadnego potwierdzenia w dokumentacji lekarskiej twierdzenia powódki o złamaniu w czasie wypadku kości nosowej (vide k. 45 – brak w wyniku badania TK zmian pourazowych struktur kostnych czaszki). W kontekście tego, że biegły neurochirurg wykluczył niesamodzielność poszkodowanej po wypadku (w sensie konieczności korzystania z opieki osób trzecich) należy stwierdzić, że pomoc zapewne świadczona przez córkę poszkodowanej w pierwszych dniach po wypadku należy rozumieć jako dobrowolną i niekonieczną. W pozostałym zakresie omawiane dowody osobowe nie budzą zastrzeżeń.

Opinię biegłego neurochirurga należy uznać za jasną, pełną i wewnętrznym niesprzeczną. Jedynym elementem, który nie był całkowicie stanowczy jest twierdzenie dotyczące związku pomiędzy wypadkiem a operacją kręgosłupa szyjnego. Niespornym jest, że przed wypadkiem powódka miała tam zmiany degeneracyjne i biegły nie posiadając żadnych dodatkowych danych mógł tę kwestię ująć w kategoriach prawdopodobieństwa, a nie pewności.

Opinia biegłego otolaryngologa jest zdaniem Sądu jasna, pełna i wewnętrznym niesprzeczną. Z opinii wynika jasno, że twierdzenia poszkodowanej o rzekomym pogorszeniu słuchu po wypadku nie są oparte na prawdzie.

Opinia biegłej psycholog jest zdaniem Sądu jasna, pełna i wewnętrznym niesprzeczną. Należy zauważyć, że już z wcześniej omówionego materiału dowodowego wynikają wyraźne wnioski o ewidentnie przesadzonych i nieprawdziwych twierdzeniach powódki w zakresie medycznych skutków wypadku. Tak więc pewna część złego samopoczucia powódki po wypadku musi być uznana za nie mającą związku z wypadkiem, bo powódka wiązała to m.in. z osłabieniem słuchu, czego w ogóle nie stwierdzono we właściwym specjalistycznym badaniu.

Dokumentacja medyczna została zdaniem Sądu odpowiednio wykorzystana i zweryfikowana przez biegłych powołanych w niniejszej sprawie i nie wyrazili oni żadnych zastrzeżeń co do jej wartości dowodowej.

KWALIFIKACJA PRAWNA

Zasada odpowiedzialności pozwanego była niesporna.

Spór dotyczył wysokości zadośćuczynienia za krzywdę. Pozwany dobrowolnie wypłacił poszkodowanej z tego tytułu 1.200 zł. Pozwem powódka dochodziła dopłaty zadośćuczynienia w kwocie 28.800 zł (bez odsetek).

Zdaniem Sądu odpowiednie zadośćuczynienie powinno łącznie wynosić 20.000 zł, co przy uwzględnieniu dotychczasowej wypłaty 1.200 zł pozostawia do zasądzenia w wyroku sumę 18.800 zł. Cierpienia powódki w pierwszej fazie po wypadku były bardzo dotkliwe, co wynika nie tylko z bólu kręgosłupa szyjnego, ale licznych obrażeń zewnętrznych ciała, gdyż w trakcie wypadku ciało powódki obilo się o twarde powierzchnie wnętrza autobusu, jest to więc zupełnie inna sytuacja, niż np. poszkodowany zapięty pasami bezpieczeństwa we wnętrzu samochodu osobowego. Te liczne obrażenia zewnętrzne (w tym krwotok z nosa) są bardzo bolesne, choć nie trwają długo (przewlekłe) i stosunkowo szybko goją się samoistnie. Istotną część dolegliwości przypisywanych przez powódkę skutkom wypadku okazała się nieprawdziwa (co omówiono szczegółowo przy ocenie dowodów). Rzutuje to na wyeliminowanie z zakresu odpowiedzialności pozwanego nie tylko skutków somatycznych tych nieprawdziwych skutków medycznych wypadku, ale także rzekomych ograniczeń i uciążliwości w życiu codziennym związanych z tymi nieprawdziwymi ułomnościami. Związek operacji z marca 2015 r. na kręgosłupie szyjnym został uchwycony przez biegłego neurochirurga jako pozostający w związku z wypadkiem, ale nie bezpośrednio, lecz w warunkach czynnika zaostrzającego wcześniej już istniejące zmiany degeneracyjne, czego w istocie nie da się ująć żadnym wskaźnikiem arytmetycznym. Nie mniej jednak z osobowego materiału dowodowego nie wynika, aby sama ta operacja była przeżyciem dolegliwym lub związanym z jakimś istotnym okresem późniejszego unieruchomienia (vide zeznania A. S.). Natomiast przyniosła skutki pozytywne, które można odczytać jako usunięcie także wcześniej odczuwanych skutków zmian degeneracyjnych.

Reasumując, znaczna część przedstawianych przez powódkę (i świadka) dolegliwości i cierpień poszkodowanej musiała zostać wyeliminowana ze skutków wypadku.

W konsekwencji uznano za zasadną dopłatę zadośćuczynienia w kwocie 18.800 zł (z należnymi odsetkami), o czym orzeczono na mocy art. 822 § 1 k.c., art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c., art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...], art. 481 § 1 i § 2 k.c. w **punkcie I.** sentencji. W pozostałym zakresie powództwo oddalono jako zawyżone na mocy art. 445 § 1 k.c. a contrario (**punkt II.** sentencji).

KOSZTY

O kosztach orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. (stosunkowe rozdzielanie). Powódka wygrała proces w 65%, pozwany – w 35%.

Koszty powódki: opłata za czynności adwokackie w stawce minimalnej (3.600 zł, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). 65% z sumy tych kosztów to: 2.351,05 zł.

Koszty pozwanego: opłata za czynności adwokackie w stawce minimalnej (3.600 zł, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). 35% z sumy tych kosztów to: 1.265,95 zł.

Różnica na korzyść powódki zawarta w **punkcie III.** sentencji to: 1.085,10 zł.

W **punkcie IV.** na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano ściągnąć od pozwanego nieuiszczone koszty sądowe (wynagrodzenia biegłych – łącznie 2.713,67 zł) we wskaźniku przegranej pozwanego (65%), czyli 1763,88 zł.

Pozostałymi kosztami sądowymi na mocy art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążono ostatecznie Skarb Państwa (**punkt V.** sentencji), gdyż nie są one znaczne, a jednocześnie powódka była w całości

zwolniona od kosztów sądowych, co oznacza, że nie ma w istocie podmiotu, od którego zgodnie z przepisami można by je ściągnąć.